

СТАРІКОВ ЯК РЕЧНИК «РУССКОГО МИРА» ТА НОВОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ

Відгук на книжку:

Николай Стариков «Украина хаос и революция – оружие доллара» (М.: 2014).

Стариков – один із провідників та ідеологів російської націоналістичної партії – **Партия Великое Отечество (ПВО)**. Запеклий прихильник неосталінізму (автор книги «Сталин. Вспоминаем вместе»). У зазначеній на початку сторінки книзі («Украина хаос...») сам підкреслює: «Я с большим уважением отношусь к Сталину» (С. 117). У політичних та геополітичних поглядах – неоригінальний (його світогляд – еkleктична суміш кремлівської офіційної доктрини «русского мира» (із дуже виразним московсько-гегемоністським забарвленням); далі – фрагменти євразійських уявлень про «особую» російську «цивілізацію», котра на ділі вістряє своїм спрямована *проти Заходу (є відверто антизахідницькою, антиокциденталістською) і повинна (ця цивілізація) ДОМІНУВАТИ В ЦІЛОМУ СВІТІ*; далі – Стариков є одним із численних російських прихильників щонайпримітивнішої конспірології (в Укр. Революції вбачає «проект» Вашингтона; США – організатор підступної змови всього Заходу проти Москви); далі – *українського питання, як важливого міжнародного питання для Старикова практично НЕ ІСНУЄ; оскільки Україна – це тільки «ЧАСТЬ» «русской цивилизации»*. Цю свою (принципово україноненависницьку) тезу про Україну як лише «часть» Росії (у складі **ЄДИНОГО НАРОДУ**) Стариков повторює в своїй книзі («Украина хаос...») не менше як 7-8 разів (здається навіть і не здогадуючись про те, що такий його ультрашовіністичний підхід є величезною образою для кожного українця).

КЛЮЧОВІ ПОСТУЛАТИ СТАРІКОВА.

Постулат перший. Банальні шаблонізовані просторікування (що стали вже, на жаль, -- завдяки пропагандистській машині Кремля – *гетеростереотипами масової російської свідомості*) про «нацистських молодчиків» на вулицях України. Ба навіть і більше: «Сегодня источником нацистской заразы является Украина и ее политика в отношении русскоязычных жителей страны»(С. 107). Свідомою ПідМіНОЮ (субституцією) понять в ідеологічних конструкціях «русского мира» є **ОТОТОЖНЕННЯ** російськомовності значної частини українських громадян із їх національною ідентичністю (адже абсолютна більшість російськомовних – справжні патріоти України: досить згадати, що тисячі російськомовних українців (а серед них і багато етнічних росіян), які цілком самохіть -- за глибинним внутрішнім спонуканням – пішли захищати Батьківщину у складі добровольчих батальйонів на Східний фронт проти російських загарбників та їх найманців і колаборантів *не мають (і вочевидь не мали) нічого спільного з ідеологічними конструктами та геополітичними доктринами т.зв. «русского мира»*).

Постулат другий. Цілком свідомо установка на повний демонтаж Української держави та поглинання-інкорпорацію українців у склад російського цивілізаційного масиву (або – як мінімум – тотальний інформаційний, комунікативний та цивілізаційний контроль над Україною, як перший етап, чи щабель такої інкорпорації). «Россия как особая цивилизационная общность берет на себя особую миссию – уберечь мир от опасностей, неизбежно ожидающих Европу с приходом к власти в отдельно взятом государстве нацистов...»(С.107). І трохи далі: « Поэтому дальнейший сценарий развития ситуации, -- писал Н. Стариков 08.03, 2014 року), -- зависит от жителей областей Юго-Восточной Украины. Если они смогут организовать и выгнать своих губернаторов, этих назначенных

олигархов, то «вежливые люди» могут и им помочь. И тогда зона порядка расширится...» (С.194). Зону ПОНЕВОЛЕННЯ УКРАЇНИ (практично – суцільну тюремну зону) Старіков не дарма називає «зоною ПОРЯДКА». Адже сааме ТАКЕ казармово-тюремне уявлення про «порядок» та про «заведение единомыслия в России» (Козьма Прудков) – в усіх сталіністів (чи то пак – неосталіністів...).

Постулат третій. Запеклий антиамериканізм та антизахідництво.¹¹ Пропаганда цих хворобливих і шкідливих поглядів у Росії сьогодні настільки потужна, що навіть і в масову буденну свідомість (як ніколи досі) *інтродюковано стереотип клятих «америкосов», що здійснюють, мовляв, «підкоп» під Велику Росію...* «Остановяться ли американцы, -- безсовісно-брехливо пише Старіков, -- осуществив переворот на Украине? Является ли Украина неким рубежом, дальше которого им ничего не надо? Очевидно, что нет. Украина – это не цель. Украина – это средство. Средство достижения следующей цели...» (тут – у Росії – навіть і демократичний задум «маршу мільонів» -- це теж американські «сценарії» та американські «проекти»...). (С. 194).

ШКІДЛИВІСТЬ ПРОПАГАНДИСТСЬКОЇ ПУБЛІЦИСТИКИ Ніколая Старікова для самих росіян, для України, для соціопсихічної та моральної атмосфери в усій Центральній Європі.

Контраверсійність та внутрішня амбівалентність з дозволу сказати «творів» Старікова найбільш явно проявляється у його начебто «цивілізаційному» підході. З одного боку, дійсно, Росія – унікальна цивілізація (із цим вочевидь годі сперечатися). Але, як виявляється, ця цивілізація *зухвало претендує на свою «особливу» цивілізаційну та цивілізувальну місію, -- на фактичне «поглощение» навіть і найближчих своїх сусідів – казахів, білорусів, вірмен, киргизів... Тобто на перетворення всіх інших лише на «гумус» для свого розквітання...* На кожній другій-третьій сторінці книги підкреслюється із почуттям

¹¹ Антизахідництво (крайній антиокциденталізм, як у формі *ізоляціонізму так і у формі агресивної ворожості щодо Заходу*) сьогодні притаманні, на жаль, багатьом напрямкам російської суспільної думки. Особливо російським лівим, а також різним напрямкам неослов'янофілства та дуже потужному сьогодні в Росії неоевразійству, яке завдяки бурхливій діяльності московського *ультра Дугіна та його знавцівних послідовників стало трохи чи не офіційною доктриною Кремля (стосовно України – теж)*. Новочасне російське евразійство я називаю *неоевразійством* (або *третьім евразійством, або ж евразійством геополітики*) власне тому, що воно відрізняється від евразійства російських інтелектуалів-емігрантів 20-их років минулого століття (Ніколая Трубецького, Сувчинського, Савицького, Карсавіна та ін.) тим, що це *перше евразійство було головно історіософським; а друге евразійство (Лев Гумільов та послідовники) було евразійством насамперед етнологічним (зокрема етногенетичним) та історико-культурним*. Найновітніше евразійство (навіть у своїх поміркованих культурологічних версіях, наприклад Панаріна, Ірини Васіленко, чи, скажімо, Єрасова) є – цілком очевидно – гіперкомпенсаційним евразійством нового імперського реваншу. Це останнє вельми промовисто засвідчує зокрема *«геополітична формула» оприлюднена прихильником евразійства професором Плешаковим в журналі «Международная жизнь» ще в 90-их роках: «Кто контролирует Евразию, -- тот контролирует мир»*. Задля справедливості треба сказати, що серед російських істориків та культурологів є все таки декілька, що не лише вільні від імперської зарозумілості, чи то від плачів за великою імперією, але й обґрунтовано вважають імперську модель розвитку країни шкідливою ба й навіть катастрофічною для країни. Серед таких небагатьох – доктор філософії (поважний фахівець у теоретичній культурології) Ігор Григорович Яковенко (це московський науковець). Усім очманілим від імперства російським історикам дуже радимо прочитати одну з останніх книжок цього автора «Российское государство: национальные интересы, границы, перспективы»(М., 2008). Особливо радимо звернути увагу на такі два підрозділи: — «Россия на перепутье: между империей и национальным государством»(С.138 -147), а також «Имперская перспектива»(С. 148-150). Один із висновків цього історіософа, культуролога та фахівця із цивілізаційного аналізу: «По нашему убеждению, цель воссоздания сверхдержавного статуса России принципиально нереализуема» (та само. – С. 158).

особливого «превозношення» всесвітньоісторична місія Росії, її трохи чи не провіденційне покликання щодо зокрема підтримування *«балансу справедливості у світі»*².

Відверта брехня (аж до повної інверсії фактів та повного замовчування глибинних ціннісних спонукань та спонтанно-смыслових сил великої Української Революції Гідності – Революції, що уже увійшла у Світову історію) є шкідливою насамперед для самих росіян та для будь-яких наших намагань хоча б часткової нормалізації стосунків із великим сусідом. Продовження пропагандистської інтоксикації масової буденної свідомості мешканців Росії тільки підживлює хронічний уже шовінізм та позицію зверхності щодо українців. Що може бути більшим українофобством ніж невизнання *самого факту існування нашого українського народу*, який в очах шовіністів та імпер-мілітаристів окреслюється лише як частина («часть») «русской цивилизации»... Адже це тільки заохочує жорстоку та вкрай руйнівну війну Москви проти України, а також підтримує у стані повного запаморочення усе ще численних (на жаль) колаборантів кремлівського імпер-реваншизму. Ще гірше, коли отруєні цілком хибними геополітичними концепціями (як зокрема у майже патологічному випадкові зі Старіковим) автори-публіцисти, а також політики і політичні експерти *починають (починають аж надто принизливо для кожного українця) інструментально уречевлювати цілий український народ, вважаючи саму по собі територію України лише, мовляв, МІСЦЕМ (а так і вважає Старіков³) для Великої геополітичної гри між Москвою та Вашингтоном*. Надто вже хочеться знов Всесвітньої Величі аж геть підупалій та морально здеґрадованій Москві... Старіков зухвало каже про те, що новою «заявкою на самих себя» перед поставою цілого світу є те, що «Россия, бросив перчатку в лицо Западу» знову прагне стати «сверхдержавой» (може за рахунок убитих більш ніж шести тисяч українських воїнів та ущент поруйнованих міст і сіл українського Сходу?). *Взамін Росія одержує те, що всупереч усіляким суперцивілізаційним потугам (які сьогодні просто неможливі поза взаємопов'язаним та взаємозалежним ГЛОБАЛЬНИМ ЛЮДСТВОМ, а отже і є повним анахронізмом філофеевських часів) ЛИШЕ БЕЗГЛУЗДИЙ (руйнівний для самої Росії) ІЗОЛЯЦІОНІЗМ...*

Львів, 4-5 березня 2015 року.

² Щодо Московського лжемесіянства протягом багатьох століть (починаючи від доктрини Москви – Третього Риму старця Філофея Псковського і до сучасності) маємо чимало наукової літератури. Одним із найбільш аналітичних видань можна вважати книгу львівського науковця Романа Кіся *«Фінал третього Риму (російська месіанська ідея на зламі тисячоліть)»*. – Львів, 1998р. Цього (вже 2015 року) книга була розміщена на сайті журналу *«Україна модерна»* <http://uamoderna.com/biblioteka/kis-roman-final-tretiogo-rymu>

³ Див. на стор. 203 – 206 книги Старікова